

Združevati biti

Matjaž Zorec

kronična kronika

*

Predgovor

Po običajnem tako zaradi ne nenavadnosti kot nedomišljenosti dolgočasnem mišljenju pomeni zapisati karkoli vedno iz nekega kot z jezikom nezdružljivega obstajanja izvršiti selekcijo ter jo nato sestaviti podobno kakor se otroci igrajo z različnimi kockicami, sestaviti v kolikor možno verno reprodukcijo tistega minulega, skozi šlampasto presojo za vedno izgubljenega in zmožno zgolj slabše nadomestitve le v tem mimetičnem zapisu. Slednje nič drugega kot mnenje, in še to zgolj precej takšno takšno, je zdaj stvar negacije. Ne le, da se najdrobčknejši subatomski dogodek, v kolikor se ne pove, sploh ne zgodi, in se dogajanje, stvar oblikovnih sil, in ne ne vem kakšne vsebine, kot tako vedno skonstruira vnazaj, sam naknaden zapis je tisti, ki skozi in z jezikovanjem dogodek šele dovrši oz. dovršuje naprej. Izpisati izživljene dni in jih v nasprotju z jalovo, k knjižnem špehu nagnjeno pisavo, zavezano s takšnim ali drugačnim naštevanjem in vrhunsko, brž ko neha poštevanjati, podati ne kot neskončen vršič se masiv, marveč v tu in tam podvzetih oblikah kot vseskozi strukturirano in strukturirajoče se dejansko – to je tisto, kar sem si zadal. Temu se da morda celo preprosteje reči napisati tekst ne o tem, kako, kje, zakaj itn. je bilo, pomeni napisati tekst o tem, kaj je. Kar je, je za zmerom.

*

Mitos

*Med 08. in 18. julijem 2011 v Dijaškem domu Ivana Cankarja v Ljubljani poteka mednarodna izmenjava mladih z naslovom **BITI**. V njej sodelujejo mladi iz Ljubljane, Novega Sada in Mostarja.*

Tema projekta je ekologija, trajnostni razvoj ter odgovorno ravnanje in sobivanje v skupnosti. Projekt BITI predstavlja nadaljevanje projekta medkulturnega dialoga Razdeljeni bog, ki smo ga realizirali pred časom. Ekologijo ter skrb za okolje izpostavljam kot enega od pomembnih povezovalnih priložnosti ter izziv, ki lahko strne vrste in poveže ljudi različnih verskih, kulturnih ter drugih nazorov in prepričanj.

Poteka v obliki treh delavnic: video delavnice, plesno gledališke delavnice ter delavnice za sestavljanje in popravilo rabljenih koles.

Cilji projekta so ozavestiti udeležence o povezanosti medčloveških odnosov, odnosa do narave in okolja ter o možnosti lastnega odgovornega ravnanja in prispevka k sožitju in izboljšanju kvalitete bivanja v sleherni skupnosti.

Tekom projekta se bo odvila vrsta dogodkov (predstavitve, video projekcije, gledališka predstava, predstavitev končnih izdelkov delavnic, diskusije in okrogla miza ob zaključku projekta) na katere vas vabimo.

*

Predzgodba

O projektih

Ena od politik, s katero si mednarodna skupnost in njeni mogotci lajšajo vest, druge bi bile

dobrodelnost, odpuščanje dolgov, investiranje v manj razvite entitete etc., je z odprtimi sredstvi spodbuditi t.i. nevladne organizacije k samoudejanjenju pod okriljem katerekoli že frazne krilatice, ki jo taista skupnost ali natančneje njena ideologija posveti v absolutno dobro, bodi človečanske pravice, prosti tok delovne sile, ekologija itn. itd. Potlej so vsi srečni, dobrodejna demokratična oblast v svoji pilatski ohranitvi, perspektivni mladi v svojem preživetju, zainteresirana javnost s peskom v očeh. Nekako tako.

Hudič je v podrobnostih, resnica v fikciji in nezavedno v spodrsrljaju. Kakor se že zdi, da je vse le še eno sredstvo, kako vladajoč sistem ohranja samega sebe ipd., je vendarle treba reči: v okrilju tovrstnega podvigovanja, posebej internacionalne interakcije kot najvišje projektantske manifestacije, na prosojni joški mednarodnih in vnaprej zagotovljenih financ so mladinke in mladinci ter njihovi modri botri soočeni, kar naenkrat oživiljeni v čar tako izza neke megličaste preteklosti kakor vzdih proti neki spiralkasti prihodnosti, udejavnjeni v samoupravljanje; za tistih nekaj dni, tednov, v tistem nekem prostoru s tistimi, prav tistimi nekimi ljudmi neodvisno zaživijo v avtonomni coni, kjer in ko morda prvič zabivajo v svobodi, sami, samostojni in brez izbire v dobrem in slabem zavezani s sebi enakimi. Ali ni to začetek vsakršne revolucije? Kakšna misel! Da bi zakleti v informacijskem buržujskem suženjstvu, nekakšna po nekem napram finančnimi industrijami drobnem denarnem še pljunku ne financirana marginalna skupinica, neformalni ustvarjalni čudaki brez, oh!, družine, službe in pokojninskega zavarovanja, vsi ti periferni mladi nečlani mladinskih organizacij, da bi ti neopazno, kot se sredi noči kar naenkrat že dani, postali novodobni prvoborci, že onstran tega vsakodnevnega vrtec šola služba pokoj smrt in vmes malo v hribe malo na morje malo fuzbala malo roknrola malo srca in veliko materine maternice hokus pokus sranja. O.

Še o projektih

Kadar je na enem mestu zbranih nekaj deset mladih praviloma nezadrtih ljudi pod nezadrtim mentorskim očesom, potem si ne glede na njihovo prepričanje, navade in spol ni težko predstavljati, kaj neki jih bo spojilo v skupno naslednjo minuto. Skoz kulisni sramni pajčolan se izrisujeta: ljubezen in objest. Toliko otroških pičkarijic, tistih reminiscenc na nekdanje privatne peskovnike, avtomobilčke in spomine na srečnejše mežike med travmami, toliko kvantaških fintic, kako se vsaka asociacijska nitka prek neslutnih domišljjskih salt dovleče do kurca in pizde, toliko drobnih zaljubljenosti, kot roj kresničk pod opojnocvetočo lipo, in njihova progresija proti močnejšem in svetlejšem, vse do sonca ali vsaj ognjemeta, ko... beseda postane meso in zatem meso spet beseda, sramežljivo nelagodje in strah in jalovost in žal preblisk, dokler je ali ga vendar nekako le ne uspeš proti poldnevu nažicati za čik. Pivo je voda, voda aspirin, aspirin

žganje. Vmes cvetijo marjetice. Kdor ni pojeban in razjeban, je zajeban. Ti so največje dobričine. Morda je že lepo in prav, kako da v poletnih nočeh dehti narava, lahne mile sapice in šepetanje krošenj, poljubljanje in podrkavanje listkov vseprek drug čez drugega, toplogredne in zaplojene dišave v vseobjemajočem etru, pa nebrzdano ptičje ščebetanje in vzkrikanje proti zori, kot bi se jih vseh milijon vseprek ne slišalo, vsak goneč svoje čivkovanje,..., a prav tako nebrzdani glasovi, nepregledni, vsehkrati izklicani stavki, nerazločno in neprekinjeno bobnenje v, prek in pod njimi, ven dereče telesne tekočine in duhovi razgretih in na željo pripravljenih človeških teles, poljubljanje in podrkavanje dotikov vseprek drug čez drugega, pa nenadejana simpatija, ki se iz pogleda vrača nazaj v pogled, in zaljubljenost se spolni v embrio... O.

Še malo

In delo? Seveda, delo je, in to trikrat. Prvo kot je zapisano v pričakovanjih in ciljih. To govori samo zase. Drugo nezapisano in porojeno z vsakokratno intimo, podložno kraljici ljubezni, zavezano ustavi osebni nervozi, podvrženo policiji karakterju, recimo. To je stvar poezije, pa ne tele. In tretje, tisto, kamor cikajo in kar pletejo vse tele besede od že prve do še ne zadnje. Njegov grob izpis bi bil: kaj pa če poleg običajne razdelitve delo zabava, itak lažne in če že le prepleteno eno z drugim tako, da eno brez drugega ne obstoji, kot reka in breg, vznika še nekaj tretjega, bivanjska struktura oz. način življenja, drugačen od tega kot kapitalizem nakriziranega, na nevprašljivi rutini baziranega životarjenja? Morda je prav to tretje delo tisto najpoglavitnejše, odpirajoče preživljajočo se socialno prakso drugam. Kam? No, tudi če ne tam, so tele poezije tja vsaj uperjene.

Še to

Če je kaj na tem, potlej smisel tegale besedila, vseskozi kroniški monolit, ni v dokazovanju. Kar je res, se mora videti tako ali tako, v kateremkoli tudi diametralno nasprotnem momentu, tako tudi v tem pričujočem balkanskem druženju.

Saj res, to se počne na projektih. Druži se. Kajti to je nemara tisto najvažnejše, da lahko skozi delo in avtodestrukcijo z nekom nekje obsediš ali obležiš, se scela sproščen pustiš pozabiti v bližini in se ujeti misliti, kaj, če sploh kaj, bi bilo brez vseh teh prisotnosti; le nikoli izživet potencial. Kot nesrečna ljubezen.

O projektantih

Kaj povedati o njih, izvrševalcih? Do projekta so v podobnem razmerju kot angeli do božanstva oz. še bolje kot materijski bog do narave, ki naturo ustvari, nato pa se vanjo ne vmešava več. Božje posredovanje, nadnaravni čudež bi potem bil, kadar je vendar treba nekaj spraviti nekam oz. se to ne bo storilo samo od sebe, pa še to podobno kot stvarjenje le malce frcniti, tj. jebati mater, in potlej se projektanski subjekti postajajo naprej po lastnem delu.

Naslednji obrat, prava preobrnitev v nasprotek, je njihova uslužna, prav angelska servilnost božanskim participantom, da ti udejanjajo svojo ustvarjalno voljo in moč ter ukažejno pijejo k pitju ponujene modrosti. Tako slednjič pridejo do samega sebe, božanskosti ravno vtem, ko drugim omogočajo biti božanstvo. Sicer so bolj skromno znani kot vodje projekta.

Krog njih se planeti okoli sonca proti udeležencem, življenjem napram anorganskosti, razprostrejo za to in ono izvrševanje odgovorni strategji. So bolj na produkcijski kot producentki strani, z namigi sugestirajoč, kje je izvršiti idejo za široko odprtimi očmi in neartikuliranimi pojmi, pripomoči k razjasnitvi, kako udejanjiti, kaj se misli, in z dobronamerno zvijačnostjo prelisičiti misel k lažjem udejanjenju. Dobri bdelci nad ustvarjajočim se.

In so poslednji smisel, nenadomestljivi tovariši, proletarci projektov, v svobodi, enakosti in bratstvu bivajoči tisti edini vsi udeleženci z univerzalno maksimo, pred katero so končno vi brez kakršnikoli hipokriznih fintic poegalitarjeni – kdor je kreten, je kreten. Razlike so le še nefundamentalne malenkosti. Ti so tista skrivnostna življenjska sila, ki projektantsko srce pripravi do bitja.

In nevidni tehnikalci, tako pogosto spregledani, omalovaževani in neopaženi, ne pustijo si pobirati uslug, oni so, kar je v naravi fizika, pogoj, da se sploh kaj kam premakne. Proletarci v tistem dobrem mladomarksističnem pomenu; ne skrbite, še bodo padale izkoriščevalske glave!

O vsem pomalem in naprej

Tempo je intenziven in konstanten, izvrševano v tem tempu še čaka na podrobnejšo ubeseditev. Kot se odvržen kamen po paraboli slejkoprej zabije v tla, tako to še nepodrobneje ubesedeno vedno preide do konstantne menaže. In vedno čakano prehranjevanje se pričakovano zmerom izteče v to neubesedeno, kar se dela in kar se ne, kot na vse strani razpaljen ognjemetni curek. Film, gledališče, gib, konstrukcija? Kar jih lepi skupaj – ljudje, ljudje in njihove kakor od nikoder izigrane intrigice. A od nikoder ima v svoji maski natančne koordinate: takrat, tam, tu, zdaj, kjer in ko, povsod koder in kadar se prebivavajo vsi. In kdo s kom kako kaj počne. Seveda, vedno mišljeno in nikoli faktografsko ali, kar je isto, nemišljeno.

Tako ostane le še kdo je kdo in kako je kako.

Kako je kdo

Kupejski vlak nekje iz sedemdesetih let prejšnjega stoletja je brzel skoz v tem istem stoletju še skupno državo južnih slovanov, takrat pa že utečeno razmejeno in prav tako bolj ali manj pomirjeno po ločitvenem mesarskem klanju. Na njem so se mladke in mladci iz že uradno unijsko evropske republike namenjali razdeliti si nekaj tednov z mladenkami in mladeniči iz nekdanjih bratskoenotnih republik. Tudi z nekimi drugimi nemškoturškimi, pa jim tule mirne vesti, jasno samo v telem tekstu, odvzemimo bit. Krčevito zibajoč so divjali skoz slavonska prostranstva naprej proti bosanski prestolnici, skoz vukojebino, kateri je hrvaški kondič le s pomilovanjem in pokroviteljsko po balkansko prhnil, češ jebo vas, sirotinje. Ure so zaljšali čvekanje, vedno mladi upi na prihodnost, zajebavanje, pisanje lirskih pesmi in seveda žganje.

To nikdar ne zataji. Težko, če ni bilo kozlanja že pred bosansko mejo. V Sarajevu je nekdo že bil teleportiran v, nad ali pod svet, kjer je hoja nestabilno nihanje na vse strani in govor rezko godrnjanje čez kлокotajoče momljanje, podobno posebej za mukanje razpoloženem govedu, vsem jezikajočim razumljiv esperanto. Do mesta Mostar. Oh, tam je bilo... .. Asociacija: slasten burek, a vseskozi inferioren skoz očesa v čud čudodelnim mediteranskim cvetlicam. Naslednja: – Po letih so se zdaj spet vrnili, in ne bo škode, če posežemo malce naprej, ter jih popolnoma upravičeno označimo za dražljive, darežljive, omamne, razcvetene in... hja, mladoletne. Toda definicije so stvar konvencije in jih je moč spremeniti.

In od tam takrat podobno v Novi Sad, po neko trajno prijateljstvo. Vojvodinska vročina je pojebovala in cuzala do zadnje kaplje driske, hkrati pa se je izfoclal obrat od slabosti k milini, ko že skoraj ozdravljen lahko spet začinjaš piti, oh, spomini na fontano za hrptom, jeger in srčkasto kelnersko lisičko in folklorne narodnjake in zaljubovanje v... .., ter poslednjo noč na Petrovaradinu, nedobro sladkasto pivo in naivkasta čebljanja o Kristusu in Marxu... Kot hercegovska naveza se vnovič vrača, ne popolnoma brez razlike. Če so bile prve cvetlice, so potlej ti drugi, hm, hrasti ali macesni, pomeni trdni in sloki postavni mladi fantje, bratski prijatelji. In kot sta se poleg prvih cvetk v njihovi prirasla še mladeniča, bodo nasprotno ti kvantitativno močnejši mladeniči morali biti zasenčeni pod tremi lepimi srbskimi rožami, sijočimi, bistrimi, duhovitimi in polnoletnimi.

Z vsemi temi je treba slednjič pobititi in pobratiti slovenski pušelj, mladost iz domače kranjske grude, in novozavezana trobojnica že lahko zadiha projektantski zrak in ponosno začinja biti ne svet, kakršen je, niti ne svet, kakršen bi moral biti, marveč svet, kakršen bo, ker tako terjajo ljubezen, dobrota in delo. Se pravi, povedano z ne tako skrajno algebro, v teh dneh preprosto biti skupaj.

*

Predvečer

Nekega poletju vdanega večera oz. noči oz. kar polnoči je mladenič na dobro poznanem trgu čakal drugega prav tja namenjenega mladeniča, kakor je slednji pred kakšne pol ure obljubil, da

pride čez dvajset minut. Saj, do zadnje zmožne kaplje izpite in poslednjega postljubljenjskega čika izsesane poletne noči minejo kot en sam čuden že viden hip, z zgoščenostjo zamaščene utrudljive sanje; z očmi trzneš proti obzorju in nad morjem se krepi kdove kdaj vzšlo sonce, misel pomežikne in od kdove kod si star kolikor že let. Čas pa tudi z muhavostjo, primerljivo le še z ženskim misterijem, teče tukaj tako in tam drugače. Zapleten v to arbitrarno minevanje vidi prvi kot edino še bolj idiotsko stvar od tega brezbrežnega čakanja po toliko in toliko v nič zbitih srčnih utripov možnost ne več čakati, oditi in ko ga jebe, vtem ko je drugemu minuta krajša od pljunka.

Kdor čaka, dočaka, in taka je bila tudi ta tlaka. Kot sotočje se je čakajoči zlil s čakanim in njegovim maloštevilnim spremstvom, s katerim so po že dodobra zatikajočih se splošnih gestikulacijah in tudi sploh zelo posplošenim modrovanjem, kamor so nasploh cikale, sodeč niso kaj preveč ozirali na čas; vse en drek ali šluk ali dim bi jim bilo, če bi namesto slabe ure minilo sto slabih let. A za pičkarjenje ni bilo časa: na vrsti je naslednja postojanka, kjer so poleg samoumevnih neusaljivih dobrin mimogrede že štartali prihodi tujcev, tistih nepoznanih, up v sli, in predvsm tistih že poznanih, začinjnih z bratstvom. Ne bodi len so zacvrčale prve piksne.

Niso bili še tisti pričakovani, soborci v prvi vrstah, bolj prijetni bratraci. Severnjaki. Toplo misel in srčno iskro za vse ne prerredke izjeme, praviloma imajo do teh južnih človekov, od nekje spodaj in desno, smer skreta, na zalogi neizčrpno pokroviteljsko prijaznost, češ oh, vi ste pa tako posebni, res ste, nič takšnega na svetu, toda ne skrbite, to ni nič slabega, še celo dobro, kaj dobro, odlično je, in vso pravico imate do tega, da ste takšni, oh, kako ste super itn. itd. Nekaj podobnega je morda kakšna liberalno pozitivistična gospoda čutila do tistih zamorcev v kletkah izza sto in več let. Kanček zlobe na stran in socialistično razsežnost v stvar, potlej je treba navdušenega evropejskega pohodnika v džunglo bridko razočarati, ker je tale blok, v katerem se nahajajo, kar lepo avstroogrski.

Ni trajalo dolgo, da so se, kot se bo to bolj ali manj izvrševalo vse oz. skoraj vse prihodnje dni, pogrupirali vsak v svojo varno sredo in kmalu začeli čvekati o standardnih tekočih problematikah; kapitalizmu, pohlepu, boljšem ali slabšem jutru, ter se kot v slabi imitaciji orgije kar naprej zedinovali, v kurcu je, ko jih jebe in to je to etc. Piksne so cvrčale, dim se je kadil, rezanje je rezalo in čas jih je pil.

Eden je bil in bo dežuren vso noč in jutro in dan, zadolžen za gostoljuben sprejem, da se v dveh nadstropjih ne bo kdo zgubil in da bo vsak seznanjen s kodo za brezžični internet. Drugi so se poleg ponočevanja utrjevali še v vseh ostalih utrjevanja potrebnih dejavnostih, ki jih bodo preokupirala prihodnje dni. Vsako stvar je treba natrenirati in trening vzdrževati, zatorej s takšnimi ali drugačnimi hlapi niso šparali, prej nasprotno. Dokler ne napoči ubijalska kriza in je

vsak nadaljen požirek kot bi si v čelo treščil cegel ali se, glede na motorične sposobnosti manj verjetno, šprintajoč z glavo naprej zabil v zid, je vsak požirek neskončen kot vsaka minuta, in naenkrat zmanjka obeh, tekočine in noči. Nič od tega pa se ni zgodilo, kajti použili so toliko in toliko, zdržali do takrat in takrat in bili s tem zadovoljni, samozavestno vzpodbujeni za prihodnje nepredvidljive čudeže. Takšni so se odmajali vsak do svojega milega prostočka, na katerem jih bo zleknjene pričakalo jutro, se prav dan, poldan.

Generalka je obetala. Jutri bo treba ponoviti, ampak brez zajebancije, in to bo tisto čarobno, mali presežek, kajti igra je najmikavnejša in najboljša, kadar se jo igra zares. Ta klimaks seveda kot nobena stvar ne pride sam od sebe, treba se bo z neprisiljenim občutkom truditi in drgniti in piliti in predajati, da bo končno v vsej dobrodejnosti steklo po grlu in naprej, oživljajoč žile do srca, in se bo steklo med njimi nedomačimi si razodelo kot namišljena in prozorna, zgolj zračna pregrada, skozi katero se je prav lahko dotakniti, pobožati, prijeti in objeti. Jutri, bilo se bo jutri, so se focljali prebegajoči prebliski tik pred spanjem, že podobe iz sanj.

*

Prvi dan

Po vseh ravnokar dovršenih jutranjih obredih, gladko dobljenem boju proti glavobolom in že nekoliko nikamor zataklo obviselostjo, je odrešujoč klic umirjeno in prijetno povabil na druženje. Videti zopet in spoznati na novo te in one ljudi, kot bi se odpravljaj na zmenek, kamor je bilo položenih nemalo lepih upov. Vse malo počasneje, nehote slovesno, in izreden mir navzven se oklepa izredne vznemirjenosti navznoter.

Sedenje pred stavbo v senci pod drevesom. Nič ni bolelo. Nekaj domačih, nekaj tujih, nekaj znanih, vsi sebi enaki usodnostno čakajoč ne toliko, kako bodo prebivali prihodnje dni, kot kako bodo prihodnji dnevi prebivali njih. Kot flek na flek dopolnjuje slikarijo se počasi usipavajo novi in novi prišleki, sami tisti od nekje zgoraj. Luštni fantje in poželenja vredna dekleta. Sicer pa so takšni, tudi prekrižana spol in lastnost, bolj ali manj vsi, razen, spet poseg naprej, balkanskih punc, ki so ampak brez izjeme, povedano z omiko, res krasne brezmadežne princese, kot nepopisan list pripravljene na kakšno packo. Slednje in slednjih trši spol so menda že prišli, a pridno spijo gor po sobah. Saj, vlak čez Balkan pošteno zjebe. Naj se še suspenz malo zlekne in podrema.

Postoriti je treba še to in ono malenkost, prenesti tisto tja in tam nastaviti, kar je bilo dogovorjeno prej etc. Kolikor gre seveda kar se da udobno na riti, ker tam premislek najmanj obremenjuje. Vmes seznanjenje s spet kakšno novo prišlo lepotičko, preroški pogledi proti bližnji prihodnosti, seznanjevanje s potmi do sem. Nasprotja se sintetizirajo; v pogledu ujeta Šved in kamorkoli se ozre ravnina tam gor ter prebivalec v kotlini, kjer hribi ponoči zakrivajo pogled na luno. Se ne zgodi nekaj podobnega pri pogledu v zrcalo?

Pulz v sožitju z realizacijo nezamorjeno počasi teče v ritem, kakršen bo urezal prvič morda že pozno popoldne. Do takrat se bo poleg popasla že opazna množica še vedno prihajajočih, neki nepretresljivi problemčki bodo začebljali in stisnjeni bodo prvi objemi, medtem ko bodo počivajoči v sanjski deželi vse bliže zbujenju v...

Prvi stiki

Iz sobe A je bilo treba prenesti hladilnik dve nadstropji niže v prostor X. Na hodniku proti A se je še ljubko zalimana od ležanja prikazala hercegovska znanka izza lepih mostarskih dni pred leti. Vrla tovariša v tovorjenju sta bila tako deležna prvega objema v teh dnevih in njuna ušesa je prvikrat razvadilo veselje v v smeh položenih besedah. To se bo nadaljevalo.

V omenjeni sobi se je pred kratkim zdramil čeden fant z malo daljšimi lasmi in ravnokar hotel nekaj klikati. Naznanila sta: ta hladilnik gre zdaj dol. Malce zbezanemu od razglasa in pravkaršnjega zdramljenja mu ni bilo kaj dosti jasno, zatorej je pogumno povprašal. Do you speak english? No, pa že. In po nekaj stavih je že v svoji hitro pojoči hercegovščini pojasnjeval, da je v hladilniku nekaj flaš, da pa niso njegove. Ni panike. Bomo že mi odgovorni koordinatorji poskrbeli za to. Tele polprazne platenke z nekakšnim vinom ali kaj naj ostanejo kar v sobi, dočim bo treba zaledenelo steklenico vodke kratko malo zapleniti in še prej zavoljo resnice iz nje inšpekcijsko šlukniti. Vseskozi na hrbtu speč malo bolj buckast cimer se na poziv, naj proba, po spalsko ni odzival.

Nazaj na hodniku sta tovariša inšpektorja z vodkastim odkritjem v rokah naletela na malo prej spoznane srbskimi prijatelje, ki so se ob pogledu na zaledenelo najdenko enoglasno zavzeli: naša je, brate.

Vse je naše, bratje, zato smo tukaj.

Prvi sestanek

Sestankovanje je prvo razplojevanje, od koder se tisti poklicanost čuteči izlijejo končnemu produkcijskemu plodu naproti. Hrupno brnenje proti večeru sklicuje prvo in tudi zadnje skupno zasedanje tazgornjih in taspodnjih. Kasneje bo le spontano, samoiniciativno in tako tudi najpristnejše prepletanje.

Gazdi izmenoma začrtujeta tiste osnovne postojanke, pomeni dnevni mejniki zajtrk, kosilo, večerja, vmes sestanki, zvečer to in ono etc., krog katerih si bo teh okrog sto napaljenih individuov dajalo takšnega ali drugačnega duška. Kajpak se bo vse začelo, po večerji in večernem spoznavanju, z zjutrajšnjim sestankom. Če bodo vsi takšnele stand up forme, vse najboljše.

Kratkočasen, kakor je bil, ga je bilo od ne vem kje kar konec, in kaj drugega je preostalo kot usesti se nazaj ven in malo zajebavati, malo molčati, malo hihitati, malo piti in malo čakati na nadaljne ukrepe, ki naj jih bo podvzela usoda. Ta, tudi če ne popolnoma pretresljivo, res ni skoparila, in kmalu je ura postala godna za čas in prostor, kjer in ko se je izvrševala

Prva večerja

Sestra sestanka – prav nobenega spektakularnega obrata k nečemu čisto drugemu. Na prebivanju v absolut se je treba pač dodobra nadolgočasiti oz. pravilneje rečeno pustiti

minevanju vso neprisiljenost in ves nič k nič terjajoč čas. Potrpeti, se pravi použivati do naslednjega izziva. Jestni ni pretežko in vsak grizljaj utrjuje za vse še prihajajoče peze, za katerim zoperstavljanje ni odvečne kalorije.

Medbitje

Na strehi nad vrati je že prej zagodla muzika, kakršno lahko kdor ima pol minute volje izbobna iz z medmrežjem vezanega računalnika. Saj to čekiranje in klikanje in tipkanje in neprestano menjavanje ravnokar ali sploj še ne izigranega ne jemlje le ure in popoldneve, jemlje življenja. No, tudi vsaka druga stvar, a še nobena nikdar tako ekskluzivno. In za muziko na prosojnem belem jadrju po identični metodi zaslikajo nepreštevni filmčki.

Kar naj. V tej kulisi, množici dobrovoljnih in nikamor siljenih ljudi, zelenkasti panorami in impresioniranimi mimoidičimi, srčnih interakcijah, smehljanju in v eno se zlivajočimi simpatijami, kakor je moč zgolj videti, ter glasbenem ozadju, čez katerega so razliti nepreštevni liki v nepreštevni položajih, kot v Bruegelovih slikah, morda vendarle ne skozinskoz čisto tako odfukano, na trenutke pa še bolj, se človek sam sebi zazdi kot v filmu, statist v kakšni maloumni žajfi, čisto lahko tudi, kdor se ima za kaj zamisliti, protagonist v modernistični mojstrovimi, mali Marlon Brando v malem.

Z mrakom se stopnjuje vse siceršnje nadejanje kar že z željo simbiotičnega naj bi prinesla morda že naslednja minevajoča minuta, in drobne kataklizmice se krešejo med drugačnimi si pametovanji, s posledicami v neškodljivih polzajebantskih pičkarjenjih. In tiho ščegetanje se bo, kot molče draži pod kožo, prav kmalu razščegetalo najmanj do dobre dobre volje, in kdo ve, kam vse se lahko dobrega in še česa drugega voljni, med seboj radodajni ljudje prebijejo...

Prva noč

Zdaj pa zares. Skoz večerno predstavljanje, filmsko projeciranje, kar je kdorkoli tam dozdej že sproduciral, se je pridno kopicilo poželenje napram vsem, česar končen trden vršac je golo poželenje samo, oh, vsi tisti dobrodejni, v nič razklicani življenjski znaki, kot sla toliko nepogrešljivi, kolikor ni od njih nobene koristi, ki se osvobojeni razplamtijo v prijateljski objesti; ta kakor iz ničesar vznikla univerzalna ljubezen, od katere se svobodnovoljno zadet dereš proti svojemu odsevu poleg za šankom, se oprimeš komolca in kar skozenj bi se zilil v to sestrsko bitje, in se morda tudi boš, le z drugimi okončinami, v objemu zaplesal in v plesu zaobjel, in obsediš tam na kaj vem kateri klopi, travi, škarpi, in se razgovarjaš, govoreč o... vsem, o čemer sicer molčiš, sam slušatelj sicer zamolčanega itn. itd.; tukaj ni več zajebancije, ravno zato, ker je vse le še ena sama zajebancija...

Ko so se začeli redčiti, po prvem vzdržljivostnem izboru, se je kraval pomiril, samo da bi prepustil sceno pravemu odfuku: zavzetosti v pleteničenju, spoznavajočem zblíževanju, prvemu poparjevanju. Litvansko, špansko, švedsko,... tipalkanje, ena zadrega še ne odtegne poljuba, in vendarle končen kot s tremi osamosvojenimi postavami, dvema domačima in njima domačo hercegovsko vmes – odrešujoča odjuga; že res, nobene zasebne mučilne jebe ne ohladi, pa je, lepota je v pričujočnosti, kako brez kasiranja je dano čez vse strahove nadaljevati natanko tam, kjer si pred leti prenehal.

Mar ne bi bilo vredno, tudi če bi bila ta noč zadnja?

Uspavanka

Ponoreli ptiči pozdravljajo svit in svit gladi pot proti spancu. Prvi sončni žarki, sramežljivi in komaj zdramljeni zazibavajo proti deželi, kjer se logična nezmožnost zgosti v dejstvo, tam daleč stran od tega sveta in hkrati v njegovi najintimnejši srčiki.

Tam se bo od danes do... pisala pesem, peta iz vseh teh tukaj in zdaj, s skupnim živetjem zavezanimi ljudi, in njena lirska nit bo bit, kar je, kar se počne, h čemur se stremi in kaj želi. Spi, vsehotnež, mirno zaspi. Hrepenenje bo za zmerom zvesto čakalo na drugi strani sna.

*

Svet za nekimi očmi

subjektiviran izsek iz misli;

...in kjer ponoči v spanji so zastale,

zbude se, ko spet zarja noč prežene...

Je... sem... ? Zbujenje, sploh po še vedno tlečih urah pred spanjem, je vedno nekaj takega, kot bi se zlagoma naenkrat zavedel stati na tanki štangi petdeset metrov nad tlemi... kje, kdaj, kako... sranje... ah. Še pet globokih vzdihov in izdihov, da se osveži, uravna, mine nekaj zlatih preostalih sekund, in... Uf, vstati. Počasi. Res, mora obstajati veza med vrtenjem sveta ali vsaj sobe in glavo. Vrti se, torej je... kroženje. Nekaj takega?

Razjebanost se zajebe z naglim avtomatizmom. Zmisliti, zadati, premakniti se tja, brez krotovičenja po vsakodnevni pedantnosti. Biti pripravljen in fokusiran z zadatkom biti takrat in tam, in pika. Kot se vrhunski športnik ne da zmanipulirati k popustitvi, naj utrujenost še tako maliči mišice, tako se uveden v ponočevanje ne pusti jebati v glavo raznim glavobolčkom, slabosti, notorični motorični nesposobnosti, marveč spije krigl hladne vode, si z njo spere spran obraz in omoči tilnik, pa hop, gremo, ura je čas. Zajebati razjebanost je stanje duha.

Tak prozoren delirij med hojo... kot neprisoten po vsakodnevnih stopinjah, vse, ta beton, ta trava, to drevo,..., vse je v polsanjah. Ta korak, ta smer... ta stol. Tu se polsanjano pričinja polzavedati samo sebe, pogled stisne pavzo, na kar se svet pretirano ne ozira. Par spiralnih panoram, in potlej razgrajevanje. In... tako vsakdanje neizrečeno izkustvo... v prisebstvo vedno vrnejo ljudje.

Če človek v redkih lepih trenutkih na samem ali poleg bližnjih zapade v otrplo samopozabo, potem je to ob drugih ljudeh nemogoče. Kot bi se slekel in zatem nag zlevil iz kože, od kosti potrgal meso in nazadnje še skelet razdrobil v prah, ali pa kar takoj odtrgal jajca in preskočil ta anatomski striptiz, balasten in kičast. Nikoli se ne gledaš tako natančno, prilagodljivo in malenkostno kakor skoz druge oči. Kolikor se videz skozi retroaktivno, nikoli prej zamišljeno vrača kot maščevalna slaba vest. Nečimrnost ne premine.

Sesesti se tja in biti za njih, saj je sesesti se, biti zgolj zase toliko kot smrt. Na svoj stol, poleg drugih? Vseeno... kaj nisi najbolj z njimi prav kadar si sam. Zadovoljno stolščeni iz zajtrka se prelagajo mimo... pred teraso, kamor se lahko potratno odložiš na rit... se kot mrčes pred svetilko razpršujejo vsak na svojo ploskev, cmokajoč jo z anusom... že pozdrav ali vsaj pokimanje z že skoraj vsakim. Vsako. Samo ne zamisli se v neprav dražljaj, ker kozlanje še ni trdno zaspalo. Bruhanje, takšna manifestacija ideje. Kot tlorisi za alarmantne razmere v javnih bajtah polavtomatsko preračunaj pot... najkrajšo črto proti nekje blizu vstran... za živo mejo... grmovje... je skret bliže?... v pepelnik...

Kofe. Kje bi se ga dalo iztakniti, katere oči iščejo isto... Nanovo prišla milina, oklofotana z enakimi sladkimi tegobami. Ta pogleduje k... o, zaradi tegale odreševanja ti odrešenje ne uide, prijazna dobrot. Počakali bomo na tem mestu, zavzeti in pridni. Nekdo mora čuvati sonce. Dan razširja, proti odprtosti povsod, kjer čutiš, in tam se začenja tesnjenje do lobanje in nazaj... izvzeti so, nekam razredčeni vsak k svoji okupaciji, človeku, vodi, kameri... kdor je sploh še preostal na vse močnejšem bleščanju v stvareh... konkretna stvar, pragmatičen um... zrtje v nebo, metafizika... interakcija ne zlomi ničesar... Dobrodošla nazaj, dušca, in ne skrbi; kdor tule in zdaj zavrne zavzeto nakuhano skodelico kave ni subverziven, zato sem z njo. Na zdravje. Tole bo pognalo stvari, tudi če zgolj splaknilo prebavni kanal.

Kot falirani zarotniki ali če hočete vitezi okrogle mize spranci molče sestankujejo pod drevesom, ki jih kot skriva pred nebesom. In izza vrat začenjajo ubrano kapati tisti v tolikšnem številu neprisotni... ta glavni sestanek pa mimo... nepretresljiv pretres... no, vsaj nadomestilo se je z zdaj počasi že uradno zaprtim skrokanim krožkom. Malo pizdenja, malo kimanja in malo žal za vse... in je nova sekunda in za njo še ena in še ena, ena ena ena... Do naslednjih pogrupiranih sestankov.

In vmes, ta ljubi čas vmes. Toliko ga je in ne zmanjka ga; tukaj se zaziraš v vse te razprostrte, kažejo se ti kot se jim kažeš nazaj... kako se razvleče v stol in pozo, nagrbljen hrbet, lev gleženj čez desno koleno, razpotegnjena usta, trdno sanjave oči, kot steče puding v skledo... kako se zazeha kot bi hotel požreti svet... razgleduje kot v piramide... nažica ogenj in vsesa prvi hlap, okoli usten se pomegli prosojen dim, sleherno oko jo zre... in kdo ni uzrt v te mladenke, z vsakim pregibom in mežikom suflirajoče glej me glej me glej me... in kako ne videti te realpolitične mladce, neobremenjene s pogledi in prepuščene dihanju, gledanju, zlagoma zaplojevanim domislicam... In kdo ne bi zaprl oči in v spackani temini skušal videti, kako vse skupaj zgleda. Vrtoglavica je polpretekla zgodovina.

Govor, to je zajebancija na zajebancijo, reciklirajoče se zajebavanje. Vsakega medija vredna improvizacija; nadgrajevanja, zagrajevanja, duha in nizkih udarcev ne zmanjka, kot vedno ali vase zlomljen ali k samopodobi dograjen fraktal v obliki zbirke tisoč in enih kvantaških pregovorov. Prvi drugemu in drugi prvemu dopolnjujeta misel, tretji ju pojebe oba in receptorji so konzomanti, zaradi katerih ima kakršnakoli misel sploh kakšen smisel. Obrat od sveta modrih, odprti oder norcev. Neobvezna svoboda, izobčujoča le dlakocepske totalitarce... trdoritne moraliste... zabetonirance v kretenizem... brezvestne samopravičnike... ..buržuje... kapitaliste... podjetnike... cinike... ni fašista, ki bi imel smisel za humor.

Tudi lagodje je treba blago rukniti k nadaljnem sestankovanju, kakšno krasno lagano bosansko dušo tudi malce nakurčevalno vzpodbuditi, ne da bi kaj pripomoglo k hitrosti in zavzetosti, se razume. Razcep v skupinice... združevanje v celice... zdaj pa da vidimo, tako mentorji kot mentorjevani, kaj za en kurac se bo izcimilo. Nedokončana umetnina čaka na, kaj... izpljunek, splav, bav bav... natanko to, kolikor srca si je kdo pripravljen odščipniti. In ta mala amputacija ne ubija, nasprotno, poživlja.

Naj pihlja in naj prepihuje iz treh zasedanj. Kot trklja mali cager na uri je vsak za mizo pozvan izreči, kaj misli... cenzura v svoji najvišji manifestaciji... pa razkladanje, kako je bilo zamišljeno to in ono, pač očitkan okvir k nekim pričakovanjem v grobem... preverjena arhitektura... in seveda soočenje s polnačrtovanim, češ fukni froca v vodo in bo zaplaval, če bo... kolesca se začenjajo vrteti. Neizogiben red vseokoli, mesto in pomik na drugo mesto za vsakogar, razlog za obstoj v kvalificiranem delovanju. A tam gor, v nebni globini, tisti oblaki tam daleč, prosti razkopani čez horizont... polzeče drseči v enakomerni tirnici, kakor veter zapiha... to je že postna disciplina.

Kar je dihanje v življenjskem ohranjanju od sekunde do sekunde, to so trije obroki v dnevni

rutini, orientacijska sidrišča. Tole čezpreskrbljeno hranjenje vsake tri ure, vseskozi terjajoče ritualizacije, znanosti... v kateri minuti kreniti... s kom... če sam, kam se usesti... škiliti k pladnju, da ga kdo pomotoma ali nalašč ne izmakne med šefljanjem župe ali solatno samopostrežbo... končno ni nikoli kataklizme, tudi sedeč nasproti utelešenega brezna k zadregi; če že ne čvekaš, vsaj prežvekuješ, kar tisto, čemur pravimo možgani, zasilno preinterpreterajo v čeljust se nekaj razpira, pozornost je zavzeta, jezik mlasketa, optimalni pogoji za brbljanje so izpolnjeni. Zdaj se dan lahko počasi začne zares začenjati.

Takole s polnim želodčkom bi z lahkoto vsrkal še kakšen kofetek in potem se najbrž ne bi bilo težko s pridom posrati, kot terja neodložljiva dolžnost. Potem po osvežilne vdihce pod hvaležno nebesno modrino, po trasi proti terasi v senco na dekce. Zleknjeno in poldremavo se dopolnjevat. Po teh delovnih minutah pa že napoči čas za kakšen pirček. Hm... škoditi res ne more... kvečjemu pripomore k... no, čemerkoli, kar naj že sledi... zdaj oponašamo leve... potlej rjovemo v divjino... nemara zvečer naskakujemo levinje. Tele urice po kosilu so platinaste. Konec sveta bi počakal, da se odpočije, kolikor je potrebno, kolikor se more in kolikor se da.

Poldrugourni zlati vek se izlije v spet vstalo voljo do dela. Eni v klet, eni na travo, eni v mesto, eni v sobo, eni povsod tod, eni povsod vmes, eni prepuščeni na nemilost še nadaljnem zlateg ovekovečevanju, dremotni s hrbtom čez zemljo. Važno je, da so vsi zadovoljeni, potešeni v vsem, kar zaradi tega popredalčkovanja so... konstruktorji... pregibovalci... igralci... prisotni v procesu, del njega... inverzno kafkovanje. In če ne veš več čisto, kako in kam, prisedeš k njim, katerimkoli že, prisedeš vnaprej sprejet, neodvečen in samoumeven... kakor te sprejme postelja... zelenica... klop... pivo... vsi v enem, ti en v vseh. Ure, ta zdaj, ona prej, tista po, vse zalite druga v drugo, vase zavit čas, kot na sebi nezanesljiv, nedejanski, nepresihajoč v vektorju, razvlečen čez svoj znak. Tako ne mineva do večerje.

Nekako podobni šmorn kot južna, morda nekoliko trudnejši, pa recimo v tistem balkanskem jeziku, koketirajoč z nosečnostjo, katere trud je le uvertura k vitalni jebi po imenu novo življenje... tako luštno zjebani od katerega čezdnevnega dela že, obetajoč si vsak svoj večernonočni razčefuk v ognjiščni sredi te začasne komune... vsak glaž, sleherna piksna, prgišče od jointa... skrivaj registrirana mikavna oblina v silhuetni pirueti... prikriti obeti... slast v objestevanju... karkoli kdorkoli neizrečeno upa.

Pa do večera po večerji in večera pred nočjo, somraka med še kolikor toliko prisotno prisebnostjo in že razsebnitvijo v poživljajoči avtodestrukcijski bratovščini... ali v mozganje razvlečeno izoliranostjo v temini, ko si izobčen izgnanec po lastni izbiri osamljen za ves svet... kako čudežno ozdravitev bi tedaj pričarala zala ženska v najlepših letih, vznikla iz črnine pred očmi... približajoča se poleg..., ki bi te samoiniciativno, brez besede in sodelovanja pofukala,

potešeča do zadnje mrvice zadovoljitve... to ni brez veze s krščansko mitologijo, tj. prikazovanjem device. In ne ve se, ali bo kdo po čudežni teleportaciji z vsemi čuti in dušo požegnan od nepomljive milosti doživel in živel mit, poznan po imenu pička oz. kurac, spojena se cmokajoča v obojestranski transcendenci.

Kar si, sam samcat s sabo, je vedno manj od tega... in kaj dodati... kot bi ne vsakokrat v kri skapan hlap vsako sliko in slednji šum, vse nitke okoli nekega opletanja s prebliski... neizračunljivim preračunavanjem... podvržen nezapopadeni želji zatajeval v fatamorganično odisejado... skozinskoz tolaženo z v razgreti postelji čakajočim nedosegljivim... in nikogaršnje nekogaršnje zgodbe, vse izmed nešteti, niti niso posebej obelodanjene... .. .

Kot med razprtima dlanema, krempljastima in grabečima, je nedoločljivo kje, le nekje blizu blizu in zdaj zdaj, omoteno razčakan konec, katerega naslednja stopinja bo... je... vstajenje..., še ena vedno sveža jebnina. Ko bosta zlagoma ujemali nakopičen zrak in se trdno sklenili, takrat bom zaspal... takrat se bom zdramil... takrat bom... bil... sem.

*

Detajli

Ozadje

Pod nebom je zemlja, na zemlji hiša, pred hišo dvorišče, na dvorišču drevesa, pod drevesi senca. V senci so stoli, mize in dekce. In na njih...

Krog resnice I.

skupinski portret

Bolj z vso težo vržen v zrak, kjer ga oblikujejo sedišče, hrbtišče in naslonjali za roke, bel plastičen stol, kot dejavno sedeč, s čez prsi položeno desnico ter levico s komolcem na zapestju pravokotno nanjo, da se navpično s palcem in kazalcem oprime brade, noge so v sedečem razkoraku, se bolj zamišljen kot gledajoč zazira v kdo ve kater odprt interval na neprederljivi idejici. Vsakršno misel bi lahko pripopal na to z zbitostjo zaprepadeno mimiko, otrplost in mozgovanje hkrati. Čisto lahko bi to bila kataklizma, preden se človek zave oz. iz zavedanja pade nazaj v nekritično prosto artikuliranje.

Nasproti, čez razdaljo kakšnega metra in pol, sedi prvi precej podobna podoba; s tlemi, tj. trobarvnimi – zelenimi, rjavimi in sivimi, pretanjeno zamešanimi – travo, zemljo in peskatimi kamni, se spaja v črnikavo japonko obuta bosa noga, ob kateri poleg je pod topim kotom vstran uperjeno neobuto obuvalo, druga noga, vsa naga, je z gležnjem prekrižana čez koleno. Roki sta položeni vsaka na svoje koleno. Sedenje je nekoliko bolj pooblikovano z lastno močjo kakor popolnoma podleglo gravitaciji. Malce vstran zazrt truden pogled je okrašen z lahno bebvostjo, kamor se zdi, da stremijo obrazne mišice, s precej verjetno in varno domnevo, ki izpričuje trudnost, in ne blesavost, kot vzrok za videz. Obe v podobju razodevani razpoloženji se nahajata v istem obzorju.

Tretje med njima usedlo, enako razvlečeno v podložništvo bremenu sebe, je zgrbljenega hrba zleknjeno naprej; na razkoračnih kolenih razkومتeni komolci, torej v skupaj razprtih dlaneh je usedla glava z izrazom čez obličje, kot da bo zdaj zdaj zaspalo oz. se je ravnokar predramilo.

Pod drevesno senco, katere svetlobnega branika se ne vidi, je poleg njih prosto mesto s položajem, stolom, smerjo, kamor gleda, vso pojavnostjo, kakršno bi na tem mestu prisotno imelo, ko bi se svet, kjer so zgoraj opisani prvi trije liki, razširil do tistega, ki jih tako podane gleda.

Nad njimi je v razmerju najmanj dva proti ena napram tako izpisanim subjektom kot ostalem ozadju razprostira brezmadežno temnosinje nebo.

Zamrznjeni v akciji sredi noči,

kot v Bruegelovih slikah etc.

Na dvorušču pred dvonadstropno stavbo je z asfaltirano potjo občrtana trapezasta zelenica. Levo od poti so za krošnjami razmetani stoli in mize. Krog one dotikajoče se debela zasedajo tri proti ostalim figuram umirjene postave, pomeni ne da bi diskutirali brez žara, le vsa debata, naj bo že takšna ali drugačna, je neodvisna od dovolj očitnih vzrokov za ostala prekopicovanja v skici, se pravi ima zasebno in samorelevantno težo. Prvi po lastni, svojim hotenjem nasprotni izbiri zadržano, nekam vase zaležano poslušša počasno in sodeč po zaverovanih ročnih kretnjah, razprtih rok in navzgor razklenjenih prstov, v svoj prav mirno prepričano resnico, ki jo ravnokar podaja drugi, tretja, udobno zleknjena na stol z obrazom v dlaneh, se podobno molčeča kot prvi in v nasprotju z njegovo očitno nejevero načeloma strinja s pravkar izrekanim, a z varno čuvanimi lastnimi variantami, niansami, razlikami.

Levo od njih se za grmovjem in z na zid naslonjenim čelom senca prek curka scanja dotika podna. Nad njo plahutajo trije netopirji. Med scanjem in pogovorom je na betonu proti stavbi živahno omizje, polno polpopitih steklenic in z meglico cigaretnega dima nad glavami; drug v drugega so zazrti zadovoljni kot dobrodušen samovšečnež pred zrcalom, kar se izraža tudi v skopih, pa špasno in spontano odmerjenih gibih, zamahom z roko, v krču smeha raztegnjenim vratom, zazehano spuščeno čeljustjo itn.

Iznad vhoda v stavbo, desno od omizja, sije v širok V razprostrt snop svetlobe. Na asfaltu je skupina z rokami čez ramena sklenjena v kolo; koraki so usklajeni, le nekdo, izgubljen v krožnih točkah, poplesuje ostalim nasprotno. Vsi ti so zazrti v tla. Poleg njih je vzpostavljen bolj razpuščen krog, v katerega krožnici poplesuje, torej tako ali drugače maha z udi, vsak zase v veselje vseh, srečno se smehljajočih. Tik zravam, komajda zunaj tirnice, je mladenič zagrabil poleg njega stoječo mladenko, na njeno neskrivano in nepripravljeno presenečenje, saj je v svojih gibih še vsa zadržana, trdna in neprepuščena, kot je on razprt, gibek in ves predan. Se pa dekle smehlja v sladki nejeveri.

Po poti okoli zelenice se drug za drugim, vsak z dlanema na ramah tistega pred seboj in rokama tistega za seboj na svojih ramah, v z ugodjem zasopihanim vlakcu lahko pozibavajo, z betonskim robnikom obrobajo travo, poskakujoč s koračničastim drncem, nekako pol poti jih znese.

Na travi sedi nemalo v skopi svetlobi zasenčenih s privzdignjenimi glavami, kot bi bili priča nekakšnemu nedojetemu indijanskemu obredju. Gledajo in gledajo in nič jim ni jasno.

Tudi zaradi med vsemi prikazanimi, tremi diskutirajočimi, scalcaško senco pod netopirji, za omizjem razpiti, plesočimi v kolu, krogu, paru in čučuju, sedečimi in motrečimi nek izgubljen oz. še ne najden čas, nasejanih posameznih, v očitni skupni stvari oz. družnem smislu, interakcijskih postav; taledva tiho skrita za ulično lučjo, onile kot okipeli stoječi na katerih že mestih, kanalizacijskimi rešetkami, pred kontejneri, med dvema na tleh etc., preostali pa se na ošinek brezglavo in vsak zase nekam ženejo, ne da bi hoteli zapustiti uokvirjene meje. Oglad razkrije, kako se dva hočeta gnati za temi kot nikamor gonečimi se. Ta igra k čudesom pred očmi opazovalcev na tleh doprinese dokajšen delež. Vseprek so razvlečene sence vseprek.

Malo naprej, onstran poti, je nekaj temnih postav ter mobilna žerjavica med eno in drugo.

Pod plesočima fantom in dekletom leži po asfaltu razlita piksna piva.

Tik pod obzornico migljajo zvedze.

In tam poleg, malo gor malo dol, malo levo malo desno, zgolj po nahajanju na središčno gručo malce vstran, sicer, po absolutnem odfuškem merilu, v sami sredici, srcu, tam poleg sta se kot žuželka v svojem naravnem okolju komaj opazljiva, skrita drug v drugem zdaj zdaj poljubila.

A je to

študija zakonskega življenja

Običajna stvar je in nič nenavadnega, če se imata dva rada. Seveda, svet bi bil lepši, ko bi se imelo rado precej več ljudi, pravzaprav vsi, a človek se navadi vsega, tako tudi proti naravnim zakonom nekoliko ekscentrične dvojninske ljubezni ter sploh njenega grotesknega podaljška v t.i. osnovno družbeno celico. Ne da bi te in podobne reči še naprej imenovali s pravimi imeni, naj se le še izpostavi dejstvo, ki pa prav tako ne bo globinsko slečeno kot v kakšnih drugih brutalnih mojstrovinah, marveč le ne pretirano kritično izpisano, dejstvo, da v takšnih dvoedinih zvezah tako opevani sadovi ljubezni, nežnostni cukrčki, zaradi kaj vem kakšne žlehtnobne coprnije kaj hitro metamorfozirajo v granitne kocke in razdrobljeno steklo, da nemara takoj ko odstraniš te nemile peze, izgine milina sama. Tole bo torej takale šegavost.

No, najprej se pove zgodba je stara toliko kot človeštvo ali vsaj toliko kot nekritično razlitanje viteških pripovedk v ideološki genom, kot se je npr. zgodilo z vulgarno znanstveno percepcijo, takšno surovo posilstvo romantike. Potlej nastopijo junaki, dediči Adama in Eve, Orfeja in Evridike, Tristana in Izolde, don Kihota in Dulsineje Toboške itn.

Bil je mlad fant in bil je mlad fant. Bila sta mlada fanta. Prvemu je bilo ime Lolek in drugemu Bolek. Na videz podobna, po značaju tudi, čeprav po prvi presoji nemala diametralno nasprotje, čemur seveda kot optični prevari ne gre nasesti. Zanimale so ju iste zadeve in ob istem početju sta čutila identično veselje. Sploh, kadar sta isto zadevo počela skupaj, in skupaj sta počela marsikaj in precej marsičesa. Tako je njuno vsakodnevno občevanje drug z drugim, sfokusirano na popravljanje, sestavljanje in šraufanje stvari – to ju je namreč najbolj veselilo, nekakšno reciklirajoče mehaništvo – kmalu prešlo sprva v le njuno, nedolgo zatem pa v splošno navado, in na tej točki se je razodelo, kar se pričinja razodevati naivnim dobričinam, znanim pod stigmatizacijo mladi poročeni pari.

Navsezgodaj jima je bilo malce nerodno še od snočnega vzajemnega pičkarjenja. Zadrega ni bila pretrajna, ker že po kakšnih dveh minutah nerodnega mencanja nista bila zedinjena, ali sta se domenila pet do ali pet čez, in si potem prvič in ne zadnjič izrekla samonanašalno kleveto, z besedo povzdigajoč masturbacijo kot kraljeva oblast navadne smrtnike blagruje v plemstvo, namreč jebi se.

Po polurnem zatišju je vzniknil nerazrešljiv problem, paradoksalen kot relativnostna teorija in kvantna mehanika, ki ne moreta biti resnični hkrati, katero kolo namontirati najprej, prvo ali zadnje. Nekaj minutno pregovarjanje s kot vzporednice za vedno drug mimo drugega argumentativnega razsekavanja je preraslo v odsekano vpitje, s katerim sta prvo kleveto razosebljajoč posplošila v retorično vprašanje, se pravi ko te jebe.

V tužnem iskanju potencialnega jebatorja sta se družno pretvarjala, da je tam, kjer se pojavlja drugi, zgolj in le zrak, zaradi česar je naslednja strela med njima, saj če se med zaljubljeni krešejo iskre, potlej med zakonci treskajo..., usekala šele čez nekaj ur. Kdo ve spričo katerega nesrečnega naključja sta obadva za vsako ceno hotela puliti z istimi kleščami. Brez vpitja sta hitro že z že dvakrat zapisanim komplimentom počastila drug drugega starševstvo, s posebnim poudarkom na materi. Kakšno dobro staro ojdipovsko spodžiranje želje, kdor komur izreče kaj takega.

Proti večeru sta se namenila preiskusiti pravkar sestavljen dvocikel. Tekom odločanja, kdo bo spredaj in kdo zadaj, sta prve iz treh izpostavljenih kletvičnih paradigem ustvarjala presunljivo kombinatoriko. Med testno vožnjo je, ko je prvi zavil levo, tisti zadaj kriknil desno, in obratno; toliko da ni ves čas, ker sta se pač vozila naprej, kričal rikverc.

Opazno trudna sta pred mrakom pospravljala odpadno kramo ter se ves čas ne da bi se pogledala obkladala s toliko nadevki, da za njihovo naštevanje tule ni dovolj prostora.

Nič manj kot skozinskoz izražati, kako težko shajata, nista dokazala, kako drug brez drugega ne premoreta biti. Naj se jebeta, kdo ju bo jebal.

Upam, da posvojita kakšnega otroka.

Krog resnice II

skupinski akt

Na sredi je steklenica magmatskega žganja. Kdor ne pije, ne igra. Pijejo vsi. Kdor pije, izpove

vnaprej dogovorjeno resnico, spremenjeno vsakič, ko je zopet na vrsti prvi izpovedan. Preprostejša varianta: šlukni in povej, kar želiš, le laži ne. Ta druga različica je težja.

Nekaj izbranih

1 – grdih deklet ni

2 – najbolj bedna stvar je neusahljivo ponavljanje bednih bednih stvari, kot se z vsemi samoanalizami in pazljivimi senzibilnostmi na svetu ne bi bilo mogoče izogniti novim in novim drobičarskim polomom

3 – najbolj obžalujem vsa dekleta, ki jih nisem pofukal

4 – najbolj grozno je nespoštovanje staršev (če je nepravilno)

5 – je težje motanje okoli dekleta, ki ti očitno izkazuje nedvoumen interes, izzivajoča in predrzna, a se vsakič, ko bi si po vseh razumnih aneksih morala radodajno pustiti lizati jezik, brezpogojno umakne, ali podarjeno nasladno slinasto žvaljenje, stiskanje jošk, čuhanje po mednožju čez kavbojke etc., v trenutku pa, preden bi se bilo tako nujno kot je tič ves trd začeti nastavljeni k vtikanju vanjo, takrat tik pred pičko odreče dokončen dostop do sebe

6 – kakorkoli smo drug z drugim že nastrojeni, to naj ne bi vplivalo na bratstvo oz. sestrstvo

7 – želim, pa ne dobim; delam, pa nisem poplačan; drkam, pa še bolj hrepenim

8 – ne morem več piti

9 – kar je hotela, to sem ji dal

10 – najbolj všeč mi je...

Triptih,

zafoclan v kitko

V ženski literaturi oz. literaturi nasploh, čemur navkljub naj vseeno zaradi posebne ljubezni do sebe prevlada ženska, se med mnogimi češčenja, spoštovanja in straha vrednimi tipi bohotijo tudi slednji. Preprosto dekle z jajci, delovna in bistrournna, ki se ne pušča zajebavati in je ravno toliko močna in voljna kot je nežna, se pravi precej. Potem fataalka, mirno predrzna za največkrat ledenimi, vrtinčastimi in nepremičnimi očmi prekrivajoč svet, bolj nevaren od najsmrtonostnejše divjine; ta najebe, in preden ga, pojebe vse naokoli, prekrasna erinija. Končno ustvarjalno, idej polno bitje, razgledano in inteligentno, razmišljajoče in pametno, pismeno in skromno, posledično z vsem svojim talentom in umetniškostjo ne zapada v tečno in brezglavo pametovanje vsem o vsem, čezvse vestno zavezana svojemu stvariteljstvu.

Takšne tri pubertetnice se motrene iz pravega pogleda pogrupirajo z nič manjšo genialnostjo od svete trojice, Kantovega grupiranja v tri ali nenazadnje nepredrkljive hegeljanske dialektike. Ni ga možaka izven teh kategorij oz. mora biti najmanj nekakšen svojeglav fant mutant. A kako s takelimi adolescentkami misliti na patris et filii et spirictus sancti, čistost, praktičnost, razsodnost, afirmacijo, negacijo, negacijo negacije? Ha! Kako ne misliti?!

In so, brunetka, rdečka in blondetka, vsaka dovršena za vsakršno vlogo, in to jih povzdiguje. Katera je katera. Ena se resignirano pase na dolgčas, drugi dve ob njej, prva otrplo

razmišljena v... kar dremlje skoz nepredirnostjo, druga meditirajoča čez neoblikovane zmožnosti, z razlezlimi telesi na travi okončinast nepravilen trikotnik. Pitagora, in vsa matematika z njim, nima za burek.

Tarjava pogleduje z nežaljivo in neužaljeno, posmehljivo zadržanostjo, v svetlikajočih se temnih očeh ne zakriva same sebe, zre, kakor se zna in hoče kazati. Ve, kaj bi rada, kaj je, h čemur stremlji in kaj bo. Drugo je ne briga.

Tardeča je okitena s samoodetim pajčolanom, da bi toliko bolj zintrigirala, kar naj bi zamolčevala. Iz tako sebidomače nečimrnosti se rojeva lepota, privlačnost pričjenja vleči k sebi, vsa se namenja vlačiti k ugajanju. Briga jo vse, kar obsije.

Tablond zre zrelo in z zanimanjem, kaj se godi z gledanim. Reflektivna nuja to videti je zarasla v njen izgled, upodobljajoča jo po svoji podobi. Zunaj postaja njena mimetična notrina. Česar ne more ujeti in posneti, je ne briga oz. jo zintigrira k brezbrížnemu lovljenju in posnemavanju.

Jezik prve je razpotegnjen in pojoč, da bi z njegovim zvenom lahko kratko malo kvantitativno verzificiral, druge zasanjan in fin, zaobljen in zbrušen, kot pregneten z odmevanjem od razgibane kraške geodezije, tretje jasen, sočen in klen, s kakršnim je našo materinščino dorekel prvi med pevci.

Reminiscence na, dedinje po, posimboljene od; voda, ogenj, kapnik; čebela, lisička, sviloprejka; Alkestis, Elektra, Antigona; Hektor, Ahil, Odisej; realizem, dekadenca, klasika etc. ali, kar je isto, tam v senci bluzeče nekdo in nekaj, petnajstletnice.

Pršijo po množici, dragocene toliko, kolikor soobstajajo v komuni, znotraj katere se ustavno krepčajo z na razliki druge od druge utemeljeno močjo. Svoboda, enakost, sestrstvo.

Ko pade mrak, se mašina posveti in pridušeno zabrne, in krog nje so razpostavljena medlo razsijana obličja, od teme temnejše postave, polpravljilna bitja, razčefukanokorozne vile, k njihovi postrežbi vlečenim znane kot – kokičarke.

Dialektično nelagodje

scenica

Pod prijetnim poletnim nočnim nebom se je izvrševal brezskrben odfuk že zelo blizu preobjebenega vrhunca, če ne prav na ali kar malce čez, ko na velikih in malih buržujskih zabavica pokajo ognjemeti in šampanjci, tule radi skromneje mislimo, da vriskajoča srca in neusahljive pločevinke, raztur, razporejen približno takole: prva kasta na skakljajočih nogah z rokama proti zvezdam in radostnim vreščanjem prav do njih ter druga, umirjeno sedeča in nekoliko trčeno motreča divjaško božjast okoli njih. Nekje takrat in tam, torej, se je od razcvetenih izločilo eno med njimi z njimi v vrišč postrojeno telo in se pričelo malce majavo hodeč oddaljevati proti temi nedaleč vstran.

Ni si težko predstavljati, kako je zaradi skupinskega razdajanja po srcem vse gomazelo, niti ne majčkeno cinične nastrojenosti proti okamenelim nepremičnim, napikanim med veseljaškim pregibavanjem. No, hodil je proti steni, on, ker je, zato to vemo, šel na hitro pavzirat le toliko, da bo zuriniral, kar ga neusmiljeno tišči pod želodcem, in nekaj metrov pred izbranim podom, na katerega je blagoslavljaljoč hotel odtočit, se v temi izriše miza in za njo trije nerazgreti opazovalci, eden mladomoški, drugidve mladoženski. Za vse tri je vedel vsaj na videz. Ves prešeren, vročičen in poobjesten jih je prav tako pozdravil ter jim, vščegetan od navdahnjenega sarkazma, skušal v občevalnem jeziku poduhovičiti, nemara jih tudi vzradostiti, rekoč nekaj takega, kot da gre scat in je hotel iti malo naprej, pa se bo, ko je ravno naletel na njih, poscal kar tamle pri njih čez mizo, ga ne motijo. S tem hecanjem pa niso bili videti pretirano zabavani, kajti mimo narejenih in zadržanih vljudnostnih nasmehov ni bilo odvrnjene niti besedice. Čudno.

Brez sekiranja je napravil še tistih nekaj korakov do tam, kjer se je hotel olajšati, in prav tekom tega balzama ga je naslonjenega s čelom na zid nekaj nepričakovano popraskalo. Kaj pa če jih je užalil. Iz pičice, od koder se kakor vzdrami vest, je, takoj ko se izpiči, že dovršena nadjazovska gigantskost, pripravljena s paranojo in kesanjem pojebati vsak dušni prašek. Še preden je začel otresovati, je sklenil, da bo namesto opravičila v opravičilo pri njih še malo posedel. In... sklenjeno, storjeno. Kdo bi vedel, da je še pred petimi minutami igračkajoč se

bežal pred Srbijancem in Bosanko.

Tisti dozdevno medli nasmeški tik pred scanjem so se v teh trenutkih povsem nedvoumno skisali, in odpor, ki naj bi ga izražali, se je zgostil kot se kakšno zmerno jasno popoldne naenkrat pooblači in zmrači. Kot da so ravno zdaj, ko je prisedel, obviselo obmolnili, in s temi nasmeški in s to tugo brez besed vljudno čakajo, kdaj bo vstal in odšel. Pizda. Zadrega se je napela, da je oni začel nekaj brundati o vremenu, uri, kaj vem čem, in z najslabšo možno očitnostjo; z dvema besedama reče toplo in polnoč, obmolkne in zazeha. Pa ni bilo dovolj, še zdaleč ne. Menda so prej kadili in so se ravno pripravljali k novemu jointu; kaj pa, če mislijo, da se je prišel le prisiliti h kajenju in se je za tistih nekaj dimov pripravljen zblatiti še s takšno bednostjo. Gotovo je le eno: edina bolj bedna stvar, kot tu sedeti, je vstati in oditi. In seveda, tako ko so prižgali, je začel pleteničiti, kako je trava najbednejša droga od najbednejših drog, da mu ugajata koka in ekstazi, samo da je lahko nekaj vendarle pobrbjal. In spet tišina. Pizda.

Že se je skušal z močjo misli teleportirati na drugo poloblo ali vsaj vdreti pol metra pod zemljo, ko... A ni tale nasproti tista... A!... nek njen film so zavrteli, in v titlih na koncu je bilo videti nekaj Dostojevskega... Ah, pa lahko o nečem začebnja. Iz katere knjige? Karamazovi!? Čudovito delo. Smešno za popizdit; temu revežu turijo neke šablonce, stigmatizirajo ga, iskanje Boga, prevpraševanje vesti, eksistencializem,..., pa pozabljajo, kako prav neverjetno zabaven je... Recimo v Srečelovcu... a seveda, vsa ta zajebancija je srčni del... česa, razvrana zaljubljenost, bolestna navezanost,... iz pičice, od koder se kakor vzdrami vest, je, takoj ko se izpiči, že dovršena nadjazovska gigantskost, pripravljena s paranojo in kesanjem pojebati vsak dušni prašek... In v tem istem romanu protagonist pravi nekaj takega kot če bi mi takrat, na razgledni točki, rekla, naj se vržem iz nje, bi se v tistem trenutku pognal v globino, in še celo z veseljem... Ženski, kateri je to izrečeno, je ime Polina Aleksandrova. ... Zdaj lahko vstane in gre. Ne lagodno.

So se pravkar zapuščeni zavedli v fascinacijo, kako jih je nek tip najprej hotel poscati, čez pet minut pa jim razkladal o Dostojevskem? To, to je njegova poetika.

Kasneje se je izvedelo, da je dekle, iz čigar filma je D. postal odrešilno jezikanje, Polina.

ad infinitum

*

Slovar

dvosmeren od Vardara do Triglava

kurac – kurac

pička – pička

duh – duh

itn. itd.

*

Zapiski mentorja za druženje

Uvod

Za kaj drugega kot ljubezen in delo se ne splača živeti. A kot je bilo zapisano, da človek ne živi samo od kruha, tako lahko nemara v podobnem duhu pripišemo, da prav ta ne živi le za prvi dve. Ker je treba slednjo stvar, če naj bo kaj vredna, najprej znegirati, podvomimo potemtakem v to drugo, torej živeti za (kruh je dobronamerno zapostavljen); ni toliko resnice v tem, češ saj je nemogoče brez prestanka in ljubiti in delati, kaj šele oboje hkrati, kakor npr. vsa lepota zvezd izpričuje, koliko več od njihovega sijaja je praznine med njimi, kot v tem, da ravno ta medzvezdni, medljubljeni in meddelovni prostor oz. čas, naj bo kvantitativno še v takšni večini, zvezde, ljubezen in delo šele omogoča, označuje, vzpostavlja, po in predpostavlja. No, v zaključek tegale sofisticiranega sofizma, – socializacija bi bila s čisto lahkoto to, kar je na nebu temina, v živetju kruh in pod krikom tišina. Torej druženje, katerega nek izraz sledi.

Zapiski (odlomek)

Predvsem je treba strkati svoj prag ane... zato brez odloga, hop!, po eno pivce. Obvezno vprašati vse blizu prisotne in preverjene piroljubce, ker ne bomo nedoletni junci zdaj na horuk skušali pofukati vsako kravo v čredi, temveč z zrelostjo vprežnega vola le malce pobezljati, da se goveda pridno samopojebejo, vprašati, če bo, ah, slučajno še kdo kaj popil. Beseda da besedo, šluk šluk in prva runda drugo; potlej si, kjerkoli in s komerkoli že sedi, bolj ali manj opravil svoje oz. svoje opravijo runde, šluki, besede.

Ni učinkovitejšega pripomočka za vsesplošno zadovoljstva polno križemkražasto interakcijo vsevprek od razlaščne flaše žganja. Najboljša je kakšna privatna kuhinja, na splošno pa deluje vsakršna gajstna pijača, sfrizirana proti špirtu. Toči, brate! Kdor ima kol v riti, ga bo ta prijetno poščegetal, da se bo razmehčan veselil svojih pričujočih sopotnikov. Radi se imejmo,

jebem vas vse. Razgubimo se v tej kopasti megli, v tem etanolskem antikoordinatnem protisistemu, kjer nihče ne ve več, kdo je kje in kje je kdo, kjer kje postaja kdo in kdo... kje? ... Ne pozabit: jutri ob uri bo treba vse te zdaj vročične, čez pol ure izginule in zjutraj polmrtve bakhantke in satire z vsemi razpoložljivimi sredstvi strpati nazaj... sem, k neprekinljivemu bitju tukaj in skupaj. Druženje mora biti samoobnovljivo.

Metodologija zavisi od pristopa k dani problematiki. Najprijetnejše je počit se nekam zraven, kjer katerikoli že kot od nekda družno... kaj vem, karkoli; razpotegnjeni kot tjulni ždiijo na dekah, krasno vležani v molk, nejezično razprostrto popoldne; sedeč na škarpi žulijo pivo in bebljajo neumnosti; zaresno delovno napoteni k grupnim opravkom, strumno pohajkaje proti neznanim kam,... Takrat se svoj fragmentek pripopaš in če je treba pripomoreš k dobremu, če ne, toliko boljše. Najboljše, kadar si pridružen že združen.

Čez dan je zaželjeno imeti stol na vidnem mestu, da lahko kdor se že znajde pred vrati, ne vedoč kako, kaj, zakaj in kam, brez zabušavanja prisede. Za prvim praviloma prihajajo naslednji, kot golobi na kruh, to pa je kmalu kar čedna in zgledna bandica. Potlej kmet pred zorano njivo, knap poleg napolnjenega vagona, gradbinec pod stekleno stolpnico,..., ponosno zadovoljen pljuneš vstran. Kdo gre po rundo?

Vsakemu in vsaki, ki kam gre, nujno pripomni, naj le ne pozabi čimprej priti nazaj, ker krizni sestanki ne čakajo na vabila. Krizni sestanek: precej pogosto zasedanje, kateremu prisostvujejo vsi voljni dobrodušni in prostoročni, da se skupaj... malo zrelaksirajo ob pomoči teh in onih dobrin. Po koncu takšne skupščine je vse lažje, bolj tekoče in omamneje hlapljiv, sploh pa nikogar ne prešine kakšen riskanten domislek, da bi nas zapustil, ker bi, strtje v srcu, rad počel kaj drugega. Kaj drugega; ne me jebat – kadi, pij, lezi in tišina. Vnesimo malo reda v užitek.

Saj načeloma kar gre – lepa beseda lepi puncici na lepem mestu itn. itd. Strokovni kolegi magistri v svodobni umetnosti ničevanju, zvesti in vestni asistenti, nemalo pripomorejo in so vseskozi pripravljeni poprijeti za piksno, izmojstreni kot bi poduhovljeni meditirali, in kadar je treba krasno bakhantsko razpoloženi, razčarajoč prisotni na naši polnozasedeni delavnici. O, takrat so vsa vrata, okna, vse špranje odprte.

Najlepši dnevi so čezmerodajno uspešni delovni dnevi brez aktivnega dela. Le pojaviš se in vse najdeš na hotenem mestu, razležano, razpito, razkajeno in razjebano. Lahko bi šel oddremat še kakšno kitico, pa se v znak dobre volje in zadovoljstva nad izpolnjevanjem programa solidarno pripljuneš poleg. Takšen balzam. Popoldne je treba malo pritisniti; vsi so že prekomerno

izčrpani od zlatoveškega trpljenja, pa jih že postrojiš oz. poležiš v svoje in njihovo dobro. Brez nedela ni nič, kaj češ.

So pa diametralno nasprotni dnevi, ko je treba furijsko blodeč od enega konca do drugega popariti, popeniti in popizditi; kaj je zdaj to, jebemu boga, kaj to delaš produktivnega in nobenega nič ne vprašaš, bog te nima rad, marš na klopco v senco, čik v gobec, pa da mi ne mrdneš; ti tam na škarpi, sediš, žvižgaš, zijaš ko tele, jaz pa že od tule vidim, da nisi danes še nobenega pokadil, ne se zajebavat, kje imaš joint, pizda ti materna, zvij in kadi sam za kazen, da te ne šamarim; vidva na dekcih, če si v pet sekundah ne spizdita vsak po dve pivi, se vama poščijem v usta; jebemumater, nič še nisi bluzil danes, ne se mi zajebavat, jebem te, fukni se na travo, roke pod tilnik, dremat, in da ne trzneš, baraba delovna. Kake ste mi to nikake lenobe, nikaki zabušanti, nikake propalice, da vas ni sram.

V krasnem multitoksničnem ringenšpilu neke noči je bila bakhantska freska; sedeč s kolegom mentorjem kot dva staromačkonska penzionista modrovati o pravkar videnem in odvijajočim se v tej gruči, s kotičkom očes tudi v onih vseokoli, takšni otočki krog osišča; med vsemi krohotaje razrežanimi in resonirajočimi kot valovi, ki se sekajo, sta se dva že poamorila; že je sedela na kolenih in prižeta in prižemana sesala sesajočo jo ustno votlino; druga dva sta nekaj začela mešetariti pa se ne in ne hotela nikamor scmariti, da je bilo treba, učitelj mora biti vodnik, ne povsem brez lastne zabavice poseči vmes, reči rekel je, da si mu zelo všeč, ko je za nekaj minut izginila, rekla je, da si ji zelo všeč, ko je za nekaj minut izginil, ter se razmiliti ob omiljenem videnju: sname mu očala in ga sklonjena tik predenj z milo zaljubljenostjo gleda v oči... in on minuto za tem čveka z vsakodnevnim pivskim bratom. To se pa spogleda osuplo, češ kaj za en kurac mu pa je. Nad druženjem je treba predano bdeti... Najkasneje jutri ga je treba postaviti pred dejstvo: če ne boš danes fukal, te bom pofukal jaz.

*

Fukfore,

ipd. (nabor)

zajebancija na zajebancijo, reciklirajoče se zajebavanje

Rad nabadam njoke, te drobčkene pičkice, posebej na vilice, četvorne kurčke.

Fant je pred mednožjem držal žemljast sedvič in ga skrbno gladil; vsiokoli so pogledovali, ali bo vzšel v francosko štruco.

Vemo, da naj bi pizda smrdela po ribah, ampak ribe, to so ti bitja! Fukajo tako, da serjejo.

Po mestu za vsakim vogalom prežijo požrešne kače strupenjače, posebej v hlačah teh iskrivih mladenčev.

Na srbskem večeru je bila rakija, na bosanskem bodo bosanke.

Končni izdelek skulpturne delavnice: robotkast možek s kurcem pedalom kot lucidna metafora za mesen model – zavrtiš pedalo in kolesca v glavi se začnejo vrteti. Drugo leto bo dobil družico z dvema pedaloma in dinamama – ko jo boš na neopaznih erogenih conah dražil, ji bosta zasijali lučkasti bradavici. Ženska seksualnost je kompleksnejša.

Delavnica za druženje je mdr. izvajala ure pravljic z Markijem de Sadom, polnokrvnim buzerantom in nadebudno mladoletnico. Scena iz zgodbe je šla nekako kot privezana mladenka, ki ji je v rit nasajan mučilec iztaknil oko ter ji kazal njeno premoženje, rekoč glej, česar ne boš nikoli imela, zadnja stvar pred tvojimi očmi oz. očesom, ji iztakne še preostalega, odseka roki, iztakne jezik, nakar ne zdrži več in mu pride itn. itd. Ajde, gremo zdaj to izvest. Zatem so se brala Pavlova pisma.

Prvi, češ kaj pa je to, je v preliv namočil prst in pookusil. Drugi je not namočil tiča v iskanju prostovoljnega okuševalca.

Na prvi izmenjavi smo učili teorijo, manifestno v pozdravu iz sočnih ust en sočnih mladih balkantk: kuracpizda. Naslednja izmenjava se bo osredotočala na prakso, s programsko usmeritvijo od besede do mesa.

Presihajoča jezera so menstruacija matere narave, medvedje v naši divjini posilijo nežno le, če jim obrneš hrbet in se voljno pripogneš, sicer si ga res najebal, in v kraških jamah se skrivajo velike strašne zveri, in te te šele...

Sanjali smo, da je edini bolj pijan od nas nočni varnostnik, snažilka si skrivaj dolgoročno sposoja, kar se ji nudi in kar bo zagotovo čezvse pogrešano, policijo kličejo študentje pod isto streho, kjer se formira kasta ljudi, ki bi radi vzpostavili dobičkonosne posle z izključno neprofitnimi sredstvi in jim ne in ne klikne samoumevni bratsvo, enakost, svoboda, in je brko v srednjih letih fukal s takšno silo, da so bili še nič hudega sluteči v sosednjih sobah vsi podplutasti... Iz take smo snovi kot sanje, in življenje naše majhno obdaja spanje.

Kot je treba z nepoznanimi ljudmi, zaradi katerega že vzroka obstalimi tukaj z nami, prebiti led, tako je treba s tistimi, katerim nameravamo pokloniti naše simpatije, in še bolj tistimi, ki so tečni kot drek, prebijati rit.

Posladkanje najbolj pridnih je joint za lahko noč ob sončnem vzhodu.

Potem naslednji dan oblast prevzame intuitiven trud ne pokazati z izgledom, kakšna skozlana otrplost, enovito zakrnele mišice in misli na bitni ravni kakšnega kamna ali preperele veje se je razpasla vsepovsod pod kožo, preden se razkladiš dremat na dekco; kakšno lušno zasanjano lahko to pred njo razpostavljeno refleksivno ždenje prepriča, da zgledaš oz. hočeš zgledati na moč intelektualno. Če na to pali, kot intelektualiziraš naprej, če ne, jo čez nekaj ur očaraš z brezumno svinjskim aaaarrghhh kozlanjem nekje v koticu njenih oči.

Vsa zacopana mala zaman preganja vsega trdega štor; grem do tja in ga napizdim, češ ampak če ti nisi peder pizda... Tamala razpre oči in usta, obraz ji presvetli dojem, in vse ji je jasno: ah, ti si gejj. In kakšen vozleček, če je ironizirala...

Pregodna srčkana očitno radodajka je dotreskana ob pomoči, in takrat je neobsojajoča in prijazna prisotnost najlepša stvar na svetu, ne tako pridnih prijateljic pošteno kozlala na skretu, naslednji dan odločena, da ne bo več pila. Moralo je biti okoli med pol drugo in pol tretjo, ko si je sijoča, nasmejana, vabeča, magnetična in lepa, s tisto čezvse ščegetajočo polavtomatsko sramežljivostjo, na odločen in očaran poziv pustila natočiti travarico. Resnično vam povem, nič ni slajšega od natakanja alkohola puncam.

Oz. v kogar investiraš željo.

Vznikajo nova pravila: kdor reče moje, faše šamar. Tajna policija ustrahuje kršilce nočnega nemiru. Vsak je sam kolikor je mnog v sovjetu. Promotorje sovražne propagande se za kazen skupinsko fuka v rit. Zadeve se delajo. Delavci švasajo. Pesniki pesnijo. Revolucija evolvira.

Projektanti vseh projektov, sprojektite se!,

in zaljubljajte v ta vaš zdajšnji boljši jutri.

*

Blankverz,

nedotišan odmev

Prijatelj, stoči mi še eno šilce

za etanolsko zvezo naših bitij,

naj se objem v slovo ljubeč odtisne

skozi tkanino, kožo, kri v ljubezen.

Ne se potrujevati za dejavno

foclanje naših vse preničnih dnevov,

saj je dovolj, neomejeno, vse,

prgišče ljubeznivosti, ljubeč

objem ob snidenju, če se zgodi.

Če ne, je vedno tista, ki kaj šteje,

v srce vložena možnost za vzajemno

dobroto, empatijo, radost, pitje,

objestovanje, fukanje, slavljenje

pod zvezdami, da smo spet drug ob drugem.

To je najsrčnejša naložba biti,

z neskončnimi obrestmi. Kapital

onstran zlata in gnoja, komunizem

tostran srca in umotvora. Pijmo!,

za dobro nas, sveta se srčno bijmo.

*

Ljubljana, 2011

Združevati biti - Matjaž Zorec - BITI exchange project 2011

Prispeval Administrator

Torek, 20 September 2011 13:21 - Zadnjič posodobljeno Torek, 20 September 2011 13:32
